

Ἡ Ζαχαρούλια. Ὁ Θεὸς στὸ καλὸ (βγαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα κι ὄξω φυσομχνάει τὸ χιονόνερο).

Ὁ Σωτήρης ἔρχεται νὰ καθίσει κοντὰ στὴ φωτιὰ καὶ τὴν ἴδιαν ὥρα χωρὶς ἀφτὸς νὰ νιώσει τίποτις, ὁ Γιαννάκης ἀνταρδέεται λίγο ἐνῶ κάτι σὰ σύγγεγο ἀπλόνεται ἀπὸ τὴ σκεπὴ τοῦ χαμόσπιτου.

(Ἀζολουθεῖ)

ΓΙΑΝΗΣ ΚΑΜΗΥΣΗΣ

ΣΤΟΤ "ΝΟΥΜΑ,, ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ

ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4

πουλιούνται τὰκόλουθα βιβλία πρὸς ΜΙΑ δραχμὴ τὸ

ἔξὸν ἀπὸ ὅσα εἶναι σημειωμένα μὲ ἄλλες τιμές

Γ. Ν. ΑΒΑΖΟΥ, «Ἡ Ματιά». — «Ἀγκάθια καὶ Τριβόλι» (δηγήματα). — ΧΑΡ. ΑΝΤΡΕΑΔΗ, «Ὁ «Μέγ' Ἀλέξανδρος». — ΒΑΡΔΕΝΤΗ, «Δόξα καὶ Ζωή». — ΗΛΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ, «Δάφνης καὶ Κλόη» τοῦ Λόγγου. μετάφρ., — «Τίμωνας ὁ Μισάνθρωπος» τοῦ Λουκιανοῦ (μετάφρ. λ. 50), — «Ὁ Προσκυνητὴς». — ΡΗΓΑ ΓΚΟΛΦΗ, «Τὰ Τραγούδια τοῦ Ἀπρίλη» (δρ. 2). — Π. Σ. ΔΕΛΤΑ «Στοχασμοὶ περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν μας» (λ. 50). — «Γιὰ τὴν Πατριδα — Ἡ καρδιά τῆς Βασιλοπούλας» (δρ. 3.50). — «Πραμῆθι δίχως ὄνομα» (δρ. 3.50). — «Τὸν καιρὸ τοῦ Βουλγαροκτόνου» (τόμοι 2, 2. 4.50). — ΕΙΡΗΝΗΣ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ. «Ἀπὸ τὸν Κόσμο τοῦ Σαλονίου». — ΑΡΓΥΡΗ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ «Φυλλάδες τοῦ Γεροδήμου». — ΓΙΑΝΝΗ Κ. ΖΕΡΒΟΥ, «Χησιώτικα Τραγούδια». — Κ. ΘΕΟΤΟΚΗ, «Τὰ Γεωργικά τοῦ Βεργίλιου» (λ. 50). — «Σακόνταλα» τοῦ Καλλιμάχα (δρ. 1). — ΙΔΑ, «Σαμοθράκη» δρ. 2). — Θ. ΚΑΤΡΑΠΑΝΗ, «Τὰ Τραγούδια τοῦ Στρατιώτη» (λ. 10). — ΑΝΤΩΝΗ Κ. ΑΕΚΟΠΟΥΛΟΥ, «Τὸ Βιολί». — ΑΛΕΞ. ΜΑΡΠΟΥΤΖΟΓΛΟΥ «De Profundis» τοῦ O. Wilde (δρ. 2). — ΚΩΣΤΑ ΠΑΡΟΡΙΤΗ «Δηγ. τοῦ Δειλιν. 2» (δρ. 2). — «Οἱ νεκροὶ τῆς ζωῆς» (δρ. 2). — «Στὸ Ἄμπουρο» (δρ. 2). — ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗ, «Ὁ ἔμπορος τῆς Βενετίας» (Β' ἔκδοσις). — ΑΛΕΞΑΝΤΡΑΣ ΠΑΠΑΜΟΣΚΟΥ, «Ἀθρόπινος Μηχανισμός». — ΣΤΕΦ. ΡΑΜΑ, «Τὰ Παλιὰ καὶ τὰ Καινούργια». — ΖΗΣΙΜΟΥ ΣΙΔΕΡΗ, «Ὁ Λίας» τοῦ Σοφοκλή (μετάφρ.). — ΗΛΙΑ ΣΤΑΥΡΟΥ, «Πλουτάρχου: Περὶ Παίδων Ἀγωγῆς» (μετάφρ.). — ΓΙΑΝΝΗ ΣΤΕΦΑΝΗ, «Μπουμπούκια». — Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ (δράματα): «Ζωντανοὶ καὶ Πεθαμμένοι», — «Ὁ Ἄσωτος», — «Οἱ Ἀλυσιδεσ» (δρ. 2). — ΜΕΝΟΥ ΦΙΑΛΗΝΤΑ «Ἀπὸ τοῦς θρόλους τῶν Αἰώνων», — «Γραμματικὴ τῆς Ρωμαϊκῆς Γλώσσας» (Α' ἔκδοσις) καὶ Β' ἔκδοσις, τόμοι 2 (δρ. 5). Ζ. ΦΙΤΙΑΝ. (δράματα): «Τὸ Ἐκθετο», — «Δίχως Ἀκρογιάλι», — «Χτισμένο στὸν Ἄμμο». — ΦΩΤΗ Δ. ΦΩΤΙΑΔΗ, «Τὸ Γλωσσικὸ Ἔπημα». — «Στὴ «Φοιτητικὴ Συντροφιά» (λ. 50). — ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ, «Μελάχρα». —

Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ, λ. 25 παραπάνου ὁ κάθε τόμος.

ΤΟΜΟΙ παρασμένοι τοῦ «ΝΟΥΜΑ» (ἔξὸν ἀπὸ τὸν πρῶτο πού δὲν ὑπάρχει κανένα του ἀντίτυπο) πουλιούνται δρ. 12,50 ὁ ἕνας γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ φρ. χρ. 12.50 γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ἰδιοκτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ἀρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συνδρομὴ χρονιάτικη: Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κρήτη δρ. 10. Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 12,50. — Γιὰ τὶς ἐπαρχίες δεχόμεστε καὶ τρίμηνες συνδρομές (ἰ δρ. ἕν τριμηνία). — Κανένας δὲ γράφεται συνδρομητὴς ἂ δὲν προπλερώσει τὴν συνδρομὴ του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο. — Τὰ περυσμένα φύλλα πουλιούνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κίосκια, καὶ στὶς ἐπαρχίες σ' ὅλα τὰ πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

ΝΕΚΡΑ ΚΑΙ ΖΩΗ

Ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια ἄρχισε νὰ σδύνει μιὰ ὠραία παράδοση τῆς νομικῆς σχολῆς μας, πού ἦρθε νὰ τὴν καταλύσει ὀριστικὰ ὁ νέος Πανεπιστημιακὸς νόμος. ἔννοοῦμε τὴν παράδοση νὰ εἶναι οἱ διδασκαλικοὶ διατριβῆς ἀπλὴ ἀντιγραφή (γινόμενη μάλιστα ἀπ' τὸν κλητῆρα τῆς σχολῆς ἢ τὸ τρυφερό του ἡμῖσι — ἔτσι εἶτανε στὴν ἐποχὴ μας) ἀπὸ κανένα ἐγχειρίδιο, τίς περσότερες φορὲς ἀπ' τίς παραδόσεις τοῦ Θεοφανόπουλου καὶ νὰ μὴν πιάνει οὔτε λιγάκι περσότερο ἀπὸ δεκάξη σελίδες πού ζητοῦσε ὁ ὀργανισμὸς ἔστω καὶ μὲ κίντυνο νὰ μὴν ἀποτελειώσῃ ἢ λέξη ἢ φράση πού ἄρχισε στὴν τελευταία σειρά τῆς σελίδας. Τὸν τελευταῖον καιρὸ φιλοτιμούντανε οἱ διδάκτορες νὰ κάνουν κάτι πρωτότυπο γιὰ νὰ τὸ παρουσιάσουν στὴ σχολὴ — κι αὐτὸ τώρα τόκανε ὁ νέος νόμος ὑποχρεωτικὸ. Εἶπα τὴν παράδοση ἐκείνη ὠραία καὶ ἀληθινὰ λυποῦμαι γιὰ τὴν ἔλειψη, ἔτσι μάλιστα πού ἔλειψε. Ὁ ρωμῆς τελειόφοιτος καὶ κοντὰ σ' αὐτὸν οἱ Καθηγητὲς τοῦ ἔνοιωσαν πολὺ γρήγορα πὼς τὰ χρόνια πού περνάει στὸ Πανεπιστήμιον ὁ φοιτητὴς, — λογαριάζω τὸν καλὸ φοιτητὴ, πού δὲ χρωστάει τὸ δίπλωμά του σὲ φροντιστήριον, — ἔτσι ἔπως γίνεται στὸν τόπο μας ἢ διδασκαλία, μὲ τὸν τοῦ φτάνουν γιὰ νὰ μπεῖ μέσα

στην επιστήμη, για να κατορθώσει να χρησιμοποιήσει ό,τι βρήκε μπροστά του και πώς το να γίνει σοβαρή πρωτότυπη εργασία που να μπορεί ο φοιτητής να την υποστηρίξει και σε προφορική συζήτηση με τους καθηγητές του χρειαζότανε κάμψη — όχι ή ευκολότερη — ακόμα δουλειά για να μπορέσει να ειδικέψει τις γενικές του γνώσεις σ' έναν κλάδο κ' έπειτα να πραγματοποιηθεί ένα θέμα από εαυτόν. Γι' αυτούς τους λόγους το βρήκαν ειλικρινέστερο να γελοιοποιήσουν τον τύπο της διδακτορικής διατριβής και το κατάφεραν πολύ δημοφιλώς. Κι άλλου, που τα Πανεπιστήμια στέκουν πιο ψηλά από το δικό μας, οι διδακτορικές διατριβές γίνονται άστειες και με το φανάρι πρέπει να ζητήσεις τέτοια διατριβή που να έχει κάποια επιστημονική αξία. Έμιας μās φαίνεται πως για να μη γελοιοποιείται ο θεσμός της διατριβής που είναι αρκετά σοβαρός και αξιός, για να έχει κάποια σημασία ο τίτλος του διδάκτορα, πρέπει να περνούν τουλάχιστο δυο χρόνια απ' την ημέρα των γενικών εξετάσεων, ώστε το διάστημα αυτό να μπορέσει ο πτυχιούχος να γνωρίσει καλύτερα τον κλάδο που τον αρέσει, τη βιβλιογραφία του — πρώτα σήμερα αρκετά σπουδαία — κ' έτσι να παρουσιάσει κάτι που να έχει επιστημονική αξία. Μάλιστα για να είναι αυτό και τότε δυνατό πρέπει το Πανεπιστήμιό μας ν' αποχτήσει κάποια ύπαρξη και ζωή — γιατί όπως είτανε ως τώρα — κ' όπως είναι δυστυχώς τουλάχιστο στον κλάδο μας ακόμα και σήμερα — ξερό κι ανούσιο χωρίς ζωή χωρίς καμιά γενικότερη ιδέα να συγκρατάει τις παραδόσεις των Καθηγητών κάνει ίσα ίσα τους απόφοιτους του έντελως άνικανους να εργαστούν επιστημονικά.

Κόντεψα να ξεχάσω την άφορμή που μ' έκανε να δημοσιέψω τις σκέψεις αυτές: είναι μια διδακτορική διατριβή που μούστειλε ή διεύθυνση του «Νουμά», γραμμένη απ' τον κ. Σταυριδάκη με τον τίτλο «ή μινωική δημοσία οικονομία, κατά τα πορίσματα των κρητικών ανασκαφών» και τυπωμένη πολύ ωμορφα στο 'Ηράκλειο στο τυπογραφείο «Κρητικής Στοάς». Ο συγγραφέας του βιβλίου είχε, φαίνεται, επίδοση στις οικονομικές επιστήμες: μά μη βρίσκοντας κανένα ενδιαφέρον ζήτημα μέσα στη σημερινή πολιτική ή δημόσια οικονομία — προσίμησε να δώσει εργασία απ' την ιστορία της δημόσιας οικονομίας και μάλιστα ιστορία λιγάκι παλιούτσικη, γιατί ανακατεύεται με την εποχή του 2000 — 1200 π. χ. δηλ. εδώ και ούτε πολύ ούτε λίγο 3 — 4 χιλιάδες χρόνια! Φαντάζομαι λοιπόν τι αγάπη που από-

χτησε στα οικονομικά μαθήματα ο συγγραφέας, τα πιο ζωντανά μαθήματα που ακούει ένας φοιτητής της νομικής σήμερα για ν' αφήσει την εποχή που ζούμε σήμερα, για ν' αφήσει τη ζωή και ν' ανατρέξει τρεις χιλιάδες χρόνια πίσω, για να κάνει τί; — να μās δώσει ντιλετάντικες, ατελέστατες χρονογραφικές πληροφορίες (κι αυτό για το σπουδαιότερο λόγο πώς τα ιστορικά στοιχεία που έχει στη διάθεσή του, είναι τόσο λίγα που δεν επιτρέπουν να καταπιαστεί καν κανέναν παρόμοια εργασία — κι αυτό το κατάλαβε ο σ. κι όμως καταπίστηκε!) για διάφορα δημοσιονομικά ζητήματα, ανακατωμένες άτεχνα με παρόμοιες για ζητήματα πλουτολογικά ή καν άσχετα με την οικονομία και χωρίς καμιά σημασία για το θέμα που τον απασχολεί. Καθώς είπα, τα στοιχεία τα ιστορικά δεν επιτρέπουν να βγάλει κανέναν κάποιο συμπέρασμα για τη δημόσια οικονομία της εποχής εκείνης: έτσι αναγκαστικά λείπει απ' την εργασία ή γενική ιδέα που να κρατεί τα διάφορα της τα κεφάλαια και το κομμάτι ζωή που βρίσκουμε σε ιστορικές εργασίες βαλμένο μέσα απ' τη ζωτικότητα του συγγραφέα, απ' την ιδεολογία του, απ' τον τρόπο της παρατήρησής του και κυριώτερα απ' την προσπάθειά του να χρησιμοποιήσει τα διδάγματα της ιστορίας για τη σημερινή ζωή (χωρίς αυτό οι ιστορικές εργασίες είναι για το καλάθι) — αυτό λείπει εδώ δλότελα. Έτσι απ' τις 62 σελίδες της μελέτης βγαίνει μόνο μυρουδιά, σαν και κείνη που βγάζουν τα νεκροκόκκαλα, παντού τάφος νέκρα! Κ' εκείνη ακόμα ή παράγραφος για τον «προϊστορικό σοσιαλισμό» (N. B. με κατάχρηση της λέξης «σοσιαλισμός») σελ. 33 έππ. που μπορούσε ένας άνθρωπος νέος με ζωή μέσα του να την κάνει ζωντανή, αναλύοντας περισσότερο, έστω και με υποθέσεις, την εισφορά της δεκάτης για τα κοινά συσσίτια — κι αυτή νεκρή και κακομοιριασμένη, 'Ο σ. βρίσκει να πει για εαυτόν πως «Δέν πρόκειται περί κοινοκτημοσύνης διότι μόνον ή κατανάλωσις είναι υποχρεωτικόν να γίνεται κοινή. Δέν πρόκειται περί φόρου διότι το είσπραττόμενον δέν προορίζεται διά τας γενικας ανάγκας της πολιτείας. Πρόκειται περί τέλους προς άμοιβήν υπηρεσίας, μολονότι ή υπηρεσία αυτή είναι υποχρεωτικής άποδοχής διά καθένα, διότι γίνεται διά σκοπόν έντελως σοσιαλιστικόν: διά να μὴν ύπάρχη εις την κοινωνίαν ή διάκρισις πτωχών και πλουσίων» (άλλοίμονο τί γλέντι γίνεται στις γραμμές αυτές!) — για να προσπαθήσει να βεβαιωθεί έπειτα για το σπουδαιότατο ζήτημα, αν τα δείπνα αυτά αναφέρονται στην προϊστορική ή στη δωρική εποχή!

Λυπάμαι εὐκρινὰ πὺ ἀπογοητεύω τὸ νέο μου συνάδελφο ἀπ' τὰ πρῶτά του βήματα. Μὰ τὸ κάνω τόσο ἄσπλάχνα γιὰ νὰ σταματήσω μιὰ τάση πὺ ἀρχίζει νὰ διαφαίνεται καὶ σὲ μᾶς σὲ μέγαν κύκλο γιὰ ξερές, ἀχρηστες ἱστορικὲς ἐργασίαι. Ἄν ἄλλοι λαοὶ μὲ μέγαν πληθυσμὸ καὶ πολὺ μεγαλύτερο ἀνθρώπινο ὕλικὸ μποροῦν ν' ἀποσποῦν ἀνθρώπους γιὰ «ἐνδιαφέρουσες» ἱστορικὲς ἐργασίαι — ἔτσι γιὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα — ἡ φτωχιά πατρίδα μας χρειάζεται τὰ λίγα μπράτσα πὺ διαθέτει νὰ τὰ χρησιμοποιεῖ γιὰ σοβαρώτερες καὶ χρησιμώτερες. Καιρὸς εἶναι ἀκόμα νὰ τὸ νοιώσουν αὐτὸ οἱ νέοι μας τραβώντας χέρι ἀπ' τὴς δύο σύγχρονες ρωμείκες καταστρεπτικὲς ἀρρώστιαι — τὴν ἀρχαιοπάθεια καὶ τὴν ποιηματοπάθεια. Τοὺς θέλουμε γιὰ κοινωνικὴ δουλειά, τοὺς θέλουμε γιὰ τὴ ζωὴ. Εἶναι κρῖμα νέοι μελετηροὶ κ' ἐξυπνοὶ, πὺ μποροῦν νὰ χρησιμοποιήσουν τρεῖς ξένες γλώσσαι — σὰν τὸ σ. — νὰ χάνονται σὲ τέτοιαις ἀχαρῆς, νεκρῆς καὶ ἀχρηστες δουλειῆς. Ξέρουμε πὺ σ' αὐτὸ δὲ φταῖν τόσο οἱ ἴδιοι — ὅσο ἐκεῖνοι πὺ μποροῦν νὰ τοὺς ἐπηρεάσουν ἔχοντάς τους χρόνια μαθητές. Ξέρουμε πὺ ἔχουμε ἀκόμα χειρότερα νὰ περιμένουμε ἔτσι πὺ εἶναι σήμερα ἡ νομικὴ σχολή. Μὰ ὅσο περνᾷ ἀπ' τὸ χέρι μας δὲ θ' ἀφήσουμε νὰ μᾶς περάσει εὐκαιρία χωρὶς νὰ τὸ βροντοφωνήσουμε στὴ σύγχρονῃ φοιτητικῇ νεολαίᾳ: ἀφήστε τοὺς νεκροὺς νὰ θάβουν τοὺς νεκροὺς τους — γυρίστε τὰ μάτια σας στὴ σημερινὴ ζωὴ μὲ τὰ προβλήματά της καὶ ἀφιερῶστε τὴ δύναμή σας ὅλη στὴν πραγματικότητα, στὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τῆς πατρίδας σας.

A. ΤΡΑΝΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ 'ΕΣΤΙΑΣ, ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

I. Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΥ—ΣΤΑΔΙΟΥ 44

Ἐξεδόθησαν: **ΚΩΝΣΤ. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ**

ΕΡΓΑ: ΠΟΙΗΜΑΤΑ—ΠΕΖΑ

ΤΟΜΟΙ ΔΥΟ ΣΕΛ. 468

Περιέχουσι πάντα τὰ ἔργα τοῦ δημοτικωτάτου συγγραφέως ποιήματα καὶ πεζά. Τὰ δημοσιευθέντα παρ' αὐτοῦ εἰς βιβλία, εἰς περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας καὶ τὰ ἀνευρεθέντα μετὰ θάνατον αὐτοῦ ἀνέκδοτα (τὸ πρῶτον ἤδη δημοσιευόμενα).

Τιμῶνται διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν » 6

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΔΥΣΩΔΙΑ. Ὑπάρχει λοιπὸν καὶ «Ἀστυνομία ἠθῶν». Κολοκυθένια ὑπαρξῆ καὶ αὐτῇ, ἀφοῦ τόσο γελοῖα καὶ ἀνήθικα ἴσαμε τώρα μᾶς φανερώθηκε. Ὡστόσο μιὰ καὶ ὑπάρχει μιὰ τέτια ἀστυνομία, ἀπορούμε πὺς δημοσιεύονται στὴν ἐφημερίδα «Ἀστὴρ» τὰ «Ἀπόκρυφα θεατρικὰ μας παρασκηνία» — δηλ. ἓνα σαχλὸ καὶ κακοηθέστατο δημοσίημα. πὺ ἄλλο σκοπὸ δὲν ἔχει παρὰ νὰ γαργαλίσει, μὲ ξαδιάντροπες καὶ πορνογραφικὲς περιγραφάς, τὸ γούστο τοῦ κοσμάκη καὶ νὰν τοῦ κλέψει τὴς πεντάρες του. Καὶ γιὰ νὰν τὸ πιτύχει αὐτὸ ὁ ἠθικώτατος «Ἀστὴρ» κυλάει στὸ βούρκο πρόσωπα καὶ μουντζουρώνει ὑπόληψαι καὶ παρουσιάζει τὴν Ἑλλην. σκηνὴν σὰν ἓνα πορνεῖο ἀπέραντο καὶ ὀρθάνοιχτο στὸ κάθε μάτι.

Ἡ Ἀστυνομία τοῦ κ. Ζυμβρακάκη ἀντὶ νὰ κυνηγάει τὰ ἐρωτικὰ ζευγάρια, πὺ ἐπιτέλους καὶ ἀφιλιοῦνται στὸ μνημεῖο τοῦ Φιλοπάππου ἢ σὲ κανένα ἀπόμερο κῆπο κανένα δὲ βλάπτουσε, καλὰ θάκανε νὰ πλώσει τὸ χέρι της, ὀπλισμένο πάντα μὲ τοιμπίδα, στὰ τέτια δημοσίεμα, πὺ ἀληθινὰ προσβάλλουν τὴ δημοσίαι ἠθικὴ καὶ μολύνουν τὸν ἀέρα μὲ τὴ δυσωδία τους.

ΕΚΒΙΑΣΗ. Καὶ ἀφοῦ ὁ λόγος γιὰ τὸν «Ἀστὴρα» σᾶς σεβίρουμε ἀπὸ τὸ φύλλο τῆς περασμένης Τρίτης (σελ. 4, στήλη 6, κάτω κάτω) ἓνα χαρακτηριστικὸ παραγραφάκι πὺ σᾶς δείχνει μὲ ποῖο τρόπο ἐνεργεῖται ἀπὸ μερικὲς ἐφημερίδες τὸ λεγόμενον σαντάζ.

«Μολονότι γνωρίζομεν τὰ ὄνόματα τῶν ἠρώων τοῦ σκανδάλου μὲ τὰς συγκεκριμένας λεπτομερείαις αὐτοῦ, ἐν τούτοις διὰ λόγους εὐνοήτους ἀποφεύγομεν νὰ τοὺς ἀναγράψωμεν».

Μὲ ἄλλα λόγια: Κύριοι, ἐλάτε αὔριο πρῶτ' πρῶτ' στὰ γραφεῖα μας νὰ μᾶς σκάσετε μερικὰ ἑκατοστάρικα, γιὰτὶ ἀλλιῶτικα θὰ βρεθοῦμε στὴ δυσάρεστη θέσῃ νὰ δημοσιέψουμε τὰ ὄνόματά σας καὶ τὴς «συγκεκριμένας λεπτομερείαις».

Καὶ ὅμως ὁ «Ἀστὴρ», σὰν παραστάθηκε ὁ «Ἀρχισυντάχτης» τοῦ Ταγκόπουλου, ρωτοῦσε:

— Ὑπάρχει τέτιο ἀνήθικο δημοσιογραφικὸ γραφεῖο στὴν Ἀθήνα, σὰν αὐτὸ πὺ παρουσίασε ὁ Ταγκόπουλος στὴ σκηνή;